

ΒΙΟΓΡΑΦΙΕΣ ΔΙΑΣΗΜΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ..

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ ΜΟΥ

[Μιά ενδιαφέρουσα εξιστόρησι τῆς ζωῆς τῆς Κάθριν Χέμπουρν.]

Η Κάθριν Χέμπουρν ἔχει μιὰ παράδοξη ἱστορία κ' ἡ ζωὴ τῆς δὲν μοιάζει με τὴ ζωὴ τῶν ἄλλων «ἀστέρων». Στὸ Χόλλυγουντ τὴν ἀποκαλοῦν «ἀριστοκράτισσα» καὶ «νοικοκυρά», γιατί ἀγαπάει περισσότερο ἀπὸ κάθε τι τὴν οἰκογενεὶά τῆς καὶ γιατί ἀπὸ μικρὴ διδάχθηκε ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε πῶς καλύτερο ἀπὸ αὐτὴν. Ἡ Κάθριν Χέμπουρν εἶνε τὸ ζωντανὸ παράδειγμα ὄλων ἐκείνων τῶν ἀνθρώπων πού πιστεύουν ὅτι ἡ ἀνατροφή παίζει τὸ σπουδαιότερο ρόλο στὴ ζωὴ μας. Ἡ εὐγενικὴ καταγωγὴ τῆς, τὸ αὐστηρὸ περιβάλλον στὸ ὁποῖο ἀνατράφηκε, ἡ προσεχτικὴ μόρφωσις τῆς τὴν ἔκαναν ν' ἀποκτήσῃ ἕναν ἀδαμάντινο χαρακτήρα καὶ νὰ γίνῃ ἡ πῶς ἀξιολάτρευτὴ «βεντέττα» καὶ ἡ πῶς ἰδανικὴ νέα τῆς φιλομουπόλεως. Μὰ ἄς τὴν ἀφήσουμε τὴν ἴδια νὰ διηγηθῇ τὴν ἱστορία τῆς ζωῆς τῆς. Τὰ λέει ἄλλωστε τόσο ὡμορφα, ὥστε δὲν θὰ χάσετε τὸν καιρὸ σας μετὰ τὸ νὰ διαβάσετε αὐτὸ τὸ ἄρθρο τῆς:

«Τὸ περιβάλλον στὸ ὁποῖο γεννιέται κ' ἀνατρέφεται κανεὶς, γράφει ἡ ὡμορφὴ «βεντέττα», παίζει σπουδαῖο ρόλο στὴ ζωὴ του. Ὅταν οἱ γονεῖς μας εἶνε εὐγενικοὶ καὶ ἠθικοὶ ἄνθρωποι, ἐμεῖς δὲν μπορούμε νὰ γίνουμε κατεργαριοί. Κι' ἔχουν δίκην πολλοὶ πού πρὶν νὰ παντρευτοῦν μιὰ γυναῖκα, φροντίζουν νὰ μάθουν τὴ ζωὴ τῶν γονέων τῆς. Ἐνας χαρτοπαίκτης καὶ μιὰ γυναῖκα τοῦ ἐφημέρου ἔρωτος πετὲ δὲν μποροῦν νὰ φέρουν στὸν κόσμον ἕναν ἄγγελον!.. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο πιστεύω τυφλὰ ὅτι ποτὲ δὲν φταίνει τὰ παιδιὰ ὅ,τι κ' ἂν κάνουν. Τὸ λάθος εἶνε πάντα τῶν γονέων τους. Ἐχὼ ἕνα σωρὸ φίλες μὰ ἡ μιὰ εἶνε τελείως διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ἐνῶ ὅλες εἶνε πλούσιες κ' ἔχουν ὅ,τι ἐπιθυμεί ἡ καρδιά τους, ἐντύτοις δὲν κάνουν τὴν ἴδια ζωὴ. Ἄλλες ζοῦν γιὰ νὰ κάνουν σκάνδαλα, ἄλλες ζοῦν μιὰ ἐκκεντρικὴ ζωὴ, μερικὲς συχαίνονται σὰν τὸ διάβολο τὴν οἰκογενειακὴ ζωὴ κ' ἄλλες ζοῦν μόνον γιὰ τὸν ἐφήμερο ἔρωτα καὶ γιὰ τὸν ἐφύμερο ἔρωτα καὶ πέφτουν θύματα τῶν ἀχαίρων παθῶν τους. Δὲν τις κατηγορῶ. Ξέρω τί ἦταν πρὶν νὰ γίνουν «ἀστέρες» τοῦ κινηματογράφου, γι' αὐτὸ μάλιστα καὶ τις δικαιολογῶ. Ὁ λύκος ὅσο καὶ νὰ γεράσῃ, δὲν ἀλλάζει μυαλό. Τὸ ἴδιο κ' ἡ εὐθυμὴ ἢ ἡ τρελλὴ γυναῖκα ὅσο καὶ ν' ἀνεβῇ ψηλὰ, παραμένει πάντοτε ἡ ἴδια. Θέλετε ἕνα παράδειγμα; Ὅριστε το:

»Μιὰ ὡμορφὴ μπαλλαρίνα πού φημιζόταν γιὰ τις αἰσθηματικὲς ἱστορίες τῆς, τὰ ἐφήμερα εἰδύλλιά τῆς καὶ τὴν... φτώχεια τῆς, κατὰφερε νὰ παντρευτῇ μ' ἕναν ἀγαθὸ ἄνθρωπον. Ἀργότερα, ὅταν ἐτοιμαζόταν νὰ τὸν ἐγκαταλείψῃ, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος κέρδισε ἕνα λαχεῖο κ' ἔγινε ἑκατομμυριούχος. Ἡ φτωχὴ μπαλλαρίνα πού πεινοῦσε καὶ πού πωλοῦσε ἀντὶ πινακίου φακῆς τὰ θέλητρά τῆς γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ζήσῃ, ἔγινε τότε μεγάλῃ κυ-

Μιά ὡραία φωτογραφία τῆς Κάθριν Χέμπουρν

ρία. Φόρεσε κομψὲς καὶ πανάκριβες τουαλέτες, ἄρχισε νὰ συχναῖε στὰ κοσμικὰ κέντρα καὶ κύτταζε ἀπὸ τὸ ὕψος τῶν ἑκατομμυριῶν τοῦ ἀνορός τῆς ὅλο τὸν κοσμον. Ὡστόσο κῦτι εἶχε μείνει στὸ βλέμμα τῆς καὶ στὴν συμπεριφορὰ τῆς πῶς πρόδιδε τὴν καταγωγὴ τῆς. Πολλοὶ τὴν θεωροῦσαν γιὰ γυναῖκα τοῦ ἐφημέρου ἔρωτος καὶ κανεὶς δὲν πίστευε ὅτι ἦταν μιὰ τίμια γυναῖκα! Κι' ὁ λόγος εἶνε ὅτι μιὰ μέρα ποτὲ δὲν μπορεῖ νὰ σβύσῃ ἕνα ὀλόκληρο παρελθόν...

»Μὰ ἄς ἐπανέλθω στὴν δική μου ἱστορία. Γεννήθηκα σὲ μιὰ ὡμορφὴ βίλλα στὴ Βιρτζίνια, στὴν ἴδια πού εἶχε γεννηθῇ κ' ὁ πατέρας μου. Αὐτὴ ἡ βίλλα βρισκόταν κοντὰ στὸ "Εἰρφορντ καὶ πήγαινε ἀπὸ κληρονομιά σὲ κληρονομιά, χωρὶς ν' ἀλλάξῃ ἐπίπλωσι καὶ χωρὶς νὰ χάνῃ τίποτε ἀπὸ τὴν αὐστηρὴ κ' ἀριστοκρατικὴ ἐμφάνισί τῆς. Ὁ πατέρας μου ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πῶς καλοὺς γιατροὺς κ' οἱ κάτοικοι τοῦ "Εἰρφορντ τὸν ἀγαποῦσαν καὶ τὸν σεβόντουσαν, γιατί δὲν ἦταν μόνον ἕνας καλὸς ἐπιστήμων ἀλλὰ καὶ ἕνας μεγάλος φιλόνηρος. Ὁ μίστερ Χέμπουρν εἶχε παντρευθῇ ἀπὸ ἀγάπη τὴν Κάθριν Οὐγκτον Χέμπουρν, τὴ μητέρα μου, πού ἦταν πρώτη ἐξαδέλφη τοῦ πρεσβευτοῦ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν στὸ Λονδίνο. Ἡ μητέρα μου ἦταν ἀριστοῦχος τοῦ Πανεπιστημίου καὶ μιὰ ἀπὸ τις καλύτερες βουλευτίνες τῆς Βιρτζίνια καὶ στενὴ φίλη τῆς "Ισιδώρας Δούγκαν! Ἡ ἴδια ἡ "Ισιδώρα Δούγκαν με ἔμαθε νὰ χορεύω καὶ μ' ἔκανε νὰ ἐκδηλώνω ὅλα μου τὰ συναίσθη-

ματα κ' ὅλες μου τις σκέψεις μετὰ τὸ χορὸ. Ἡ "Ισιδώρα Δούγκαν ἦταν πράγματι μιὰ μεγάλῃ καλλιτέχνις.

»Ὅταν τέλειωσα τὰ μαθήματά μου στὸ κολλέγιο τοῦ "Εἰρφορντ, ἐπειδὴ ἀγαποῦσα πάρα πολὺ τὰ γράμματα οἱ γονεῖς μου με γράψαν στὸ πανεπιστήμιο γιὰ νὰ συνεχίσω τις σπουδές μου. Κι' ἐγὼ ἀκολούθησα τότε τὰ μαθήματα τῆς φιλοσοφίας, στὰ ὁποῖα εἶχα μιὰ ἰδιαίτη κλίσιν.

»Ὅσο περνοῦσαν ὁμῶς τὰ χρόνια, καταλάβαινα ὅτι μέσα μου γινόταν μιὰ ἀναστάτωση. Κάθε φορὰ δὲ πού πήγαινα στὸ θέατρο νόμιζα ὅτι ἔμπαινα στὸν παράδεισο! Ἡ μουσικὴ, ὁ χορὸς, τὰ εὐθυμα «νοῦμερα» με γοήτευαν. Ὅταν γύριζα μάλιστα στὸ σπιτί ἔκανα τοὺς γονεῖς μου νὰ ξεκαρδίζονται στὰ γέλια καθὼς με ἔβλεπαν νὰ ἐπαναλαμβάνω με ἀξιοθαύμαστη ἀκρίβεια ὅλα ὅσα εἶχα δῆ στὸ θέατρο!

— Πρῶτη φορὰ βλέπω, μοῦ ἔλεγε ὁ πατέρας μου, μιὰ φοιτήτρια τῆς φιλοσοφίας νὰ χορεύῃ σὰν πραγματικὴ θεατρίνα. Μοῦ φαίνεται μάλιστα Κάθριν, ὅτι δὲν ἔκανες καλὴ ἐκλογή στὶς ἀσχολίες σου. Πολὺ φοβᾶμαι ὅτι μιὰ μέρα θὰ παρατήσῃς τὸ Πανεπιστήμιο γιὰ τὸ θέατρο.

Καὶ πράγματι, αὐτὸ κ' ἔγινε. Μιὰ μέρα ἔκανα τὴν ἐμφάνισί μου ἀπὸ τῆς σκηνῆς ἑνὸς θεάτρου τῆς Βοστώνης καὶ σημείωσα ἀληθινὸ θρίαμ-

δο. 'Από τότε δέν άνοιξα πειά τά βιβλία μου. Είχα άφοσιωθή στη λατρεία τής τέχνης. Είχα τόν πόθο τώρα πλέον νά γίνω μιá μεγάλη καλλιτέχνης.

'Ο θεατρικός θριάμβός μου φυσικά μου χάρισε ένα σωρό θαύμαστás μεταξύ τών όποιων και έναν ύποψήφιο σύζυγο. Ήταν ένας πολύ καλός νέος. Μ' άγαπούσε ειλικρινά, μά είχε κάτι παληές και σκουριασμένες ιδέες. Τις άνακάλυψα όταν παντρευτήκαμε. Μετά τήν πρώτη μέρα του γάμου μας ό άνδρας μου με φίλησε σε μιá στιγμή με τρυφερότητα και μου είπε σαν νά έπρόκειτο περί τελειωμένου πράγματος :

— Τώρα άγάπη μου, πρέπει ν' άφοσιωθής στα συζυγικά καθήκοντά σου και νά έγκαταλείψης τό θέατρο. 'Ο γάμος κ' ή καλλιτεχνία δέν συμβιβάζονται. 'Επειτα δέν έχω καμμιá διάθεσι νά γίνω ιδιαίτερος γραμματεús σου και νά κρατάω τήν άλληλογραφία τών θαυμαστών σου.

— Δέν μπορώ, του δήλωσα τότε όρθά-κοφτά, νά θυσιάσω τό καλλιτεχνικό ταλέντο μου στο γάμο. 'Αρκετή ήταν ή θυσία τής έλευθερίας μου.

— 'Αφού είν' έτσι, μ' άπαντησε εκείνος με ψυχραιμία κι' άπλότητα, πρέπει νά διαλέξης μεταξύ του θεάτρου κ' έμένα. 'Εγώ δέν θέλω νά γίνω κωμικός σύζυγος !

Προτίμησα φυσικά τό θέατρο και χώρισα από τόν άνδρα μου πριν άκόμη τελείωση ό μήνας του μέλιτός μας. Οί γονείς μου που με λάτρευαν δέν μου κάναν καμμιá παρατήρησι και μ' άφησαν νά φτιάξω όπως ήθελα έγώ τή ζωή μου. Ήσαν ήσυχοι γιατί ή άνατροφή που μου είχαν δώσει με πρόφύλαγε από κάθε κίνδυνο.

Τό 1932 θριάμβευα πλέον στα θέατρα του Μπροντγουάι. Είχα γίνει διάσημη και τ' όνομά μου άναβόσβυνε κάθε νύχτα στις φωτεινές ρεκλάμες τών κεντρικών λεωφόρων: «Κάθριν Χέμπουρν ! Κάθριν Χέμπουρν !» Μου είχαν φτιάξει μάλιστα κ' ένα ώμορφο σκίτσο που άπεκάλυπτε όλη τήν πλαστικότητα του σώματός μου κ' έκανε τον κόσμο νά στέκεται και νά τό θαυμάζει.

Οί γονείς μου ήσαν υπερήφανοι για μένα. Μά ποτέ όμως δέν μου τό έδειξαν. Τά γράμματά τους ήταν σοβαρά και μετρημένα και διαρκώς μιλούσαν για τις άσχολίες τής οικογενείας μας, για τις προόδους τών άδελφών μου και για τήν καλλιέργεια τών κτημάτων μας. Αυτά τά γράμματα ξεκαθάριζαν τήν ψυχή μου από κάθε στενοχώρια κι' από κάθε κακή σκέψι. Ήταν σαν τόν καθαρό άέρα του θουνού που δροσίζει και δυναμώνει ένα άνθρωπο. 'Οσοι άγαπούν ειλικρινά τους γονείς τους κ' έτυχε νά ζήσουν μακριά τους έλπίζω ότι με καταλαβαίνουν. 'Ενα θράδυ έκανα τήν γνωριμία ενός από τους καλύτερους σκηνοθέτες στο Χόλλυγουντ, του Τζώρτζ Κιοϋκορ. Αυτός ό άνθρωπος έμεινε ένθουσιασμένος μαζί μου και σε μιá στιγμή δέν δίστασε νά μου όμολογήσει :

— Μίσησε Χέμπουρν, έτοιμάζω τώρα τό «γύρισμα» ενός έργου για τό όποιο χρειάζομαι έναν έξαιρετικό τύπο για πρωταγωνίστρια. Κύτταξα προσεχτικά τις έκατό π' ό ώμορφες «γόησες» τής 'Αμερικής, αλλά καμμιá δέν μευ κάνει. Νομίζω ότι σε σάς βρήκα αυτό που ζητούσα. Θα ήλατε νά παίξετε στον κινηματογράφο; Είμαι βέβαιος ότι θα πετύχετε.

— 'Ας κάνουμε μιá δοκιμή, του άπάντησα.

Και τόν άφησα νά με συνοδεύσει στο Χόλλυγουντ. Η έπιτυχία μου, όπως θα ξέρετε, ήταν θριαμβευτική. Η παράξενη ώμορφιά μου, τό θέλημα τής όμιλίας μου κατέκτησαν τους λάτρεις του κινηματογράφου. 'Ετσι έγινε διάσημη, έγινε, όπως λένε, πρώτου μεγέθους «άστéρας». Τώρα είμαι πειά έγκατεστημένη στο Χόλλυγουντ σε μιá

ΜΙΑ ΠΡΟΤΟΤΥΠΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΜΑΣ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ ;...

(Τί άπαντούν ή δεσποινίδες)

'Η δις ΓΚΙΟΒΑΝΝΑ Κ. γράφει: «Ποιό κορίτσι δέν θα ήθελοσε τήν ψυχική ώμορφιά του μελλοντικού συζύγου και δέν θα κολακευότανε για τό ώραίο του σώμα; Γι' αυτό, τό πιό έντονο, τό πιό χαρακτηριστικό στοιχείο για τήν εικόνα του ιδανικού συζύγου είνε τό κάλλος τής ψυχής, πλάι στην ώμορφιά του σώματος».

'Η δις «ΜΠΕΜΠΕΚΑ» (Μυτιλήνη), άπαντά: «Για μένα ιδανικός σύζυγος είνε εκείνος που θα με κάνει εύτυχησμένη».

'Η δις «ΤΑΎΓΕΤΗ Α. Μ.» (Τρίπολις), άπαντά: «Γενικώς ιδανικός σύζυγος δέν είνε δυνατόν νά ύπάρχη. 'Ως σύζυγος ιδανικός θεωρείται ό έχων ως άρχήν και θάσιν τήν έργασίαν του, τήν όποιαν νά κατέχη έξ άληθούς άτομικής άξίας, προς άντιμετώπισιν του σκληρού άγώνος τής ζωής του οικογενειάρχου, και προς έκπλήρωσιν του σκοπού του γάμου, ό όποιος είνε ή άνατροφή τών τέκνων».

'Η Δις ΔΩΡΑ ('Αθήναι), γράφει: «Για μένα ιδανικός σύζυγος είνε εκείνος που θα με άγαπά, όχι γιατί θα του τό επιβάλλη ό γάμος, αλλά γιατί θα τόν απρώχη ή καρδιά του νά με άγαπά».

'Η Δις Ε. Ε. (Πόρος), θεωρεί ως ιδανικόν σύζυγον τόν πραγματικόν σύντροφον τής ζωής, ό όποιος ως κυριώτερα ψυχικά χαρίσματα έχει τήν άγάπη και τήν ειλικρίνεια προς τήν γυναίκα του, συγχρόνως δέ και τήν άπαραίτητη λογική διά τήν διοίκησιν του σπιτιού του.

'Η Δις «ΞΑΝΘΟΥΛΑ» ('Αλεξάνδρεια — Αίγυπτος), γράφει: «'Ιδανικός σύζυγος για μένα είνε εκείνος τόν όποιον θα μπορέσω ν' άγαπήσω με όλη τή δύναμι τής καρδιάς μου και που θα με άγαπήσει όμοια και αυτός. Δυστυχώς όμως στην έποχή μας βλέπουμε γάμους έξ έρωτος νά ελειώνουν σε διαζύγια, γι' αυτό φρονώ ότι δέν ύπάρχει ομέρα ιδανικός σύζυγος, όπως τόν έννοούμε, ούτε και από μας τις γυναίκες ύπάρχει τοιαύτη».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Συνέχεια.

ώμορφη βίλλα κι' έχω μαζέψει κοντά μου όλη τήν οικογένειά μου. Και δέν ύπάρχει για μένα μεγαλύτερη και πιό εύτυχησμένη ώρα από τήν ώρα που μαζευόμαστε όλοι στο τραπέζι, ό καθένας στη θέση του κι' άκούμε τόν πατέρα νά μας διηγείται τά γεγονότα τής ήμέρας! Μια θέση, ώστόσο, στο τραπέζι μένει κενή. Είνε του άγαπημένου μου άδελφού, του Τόμου, που πέθανε. Και καμμιá φορά εκεί που μιλάει ό πατέρας, ρίχνει ένα βλέμμα προς τήν κενή θέση, σταματάει τήν όμιλία του και σκουπίζει ένα δάκρυ. Κι' εμείς σκούβουμε στενοχωρημένοι τό κεφάλι στο πιάτο μας για νά κρύψουμε τή θλίψη που είνε ζωγραφισμένη στο πρόσωπό μας. 'Αν ζούσε ό Τόμου, δέν θα είχα καμμιá θλίψη στην καρδιά μου και θα ήμουν πολύ, μά πάρα πολύ εύτυχησμένη. Ξέρετε δέ γιατί; Γιατί ή εύτυχία βρίσκεται στην οικογενειακή άγάπη και τίποτε στον κόσμο δέν αξίζει περισσότερο από αυτή».

ΚΑΘΡΙΝ ΧΕΜΠΟΥΡΝ